

Universitat
de les Illes Balears

Què podem esperar dels fills si continuam comportant-nos així?

seras.uib.cat

Més informació

Vicerektorat
d'Estudiants

 GOVERN
ILLES BALEARS

PortUIB
Programa d'orientació i transició
a la Universitat

COMPROMESA
AMB L'AGENDA 2030

#SomUIB

Primer de tot, hem de tenir en compte els punts següents:

- La perfecció no existeix. No hi ha pares perfectes ni fills perfectes.
- Els fills no venen amb un llibre d'instruccions ni tampoc hi ha un únic llibre que ens serveixi a tots.
- No hi ha un estil educatiu únic. Sí que hi ha consells, orientacions i pautes educatives que ens poden ajudar.
- Hi ha famílies úniques i, per sort, som irrepetibles.
- Donar més coses als fills no vol dir estimar-los més

La sobreprotecció i la hiperpaternitat: el model educatiu actual

- La sobreprotecció i la hiperpaternitat són definides com un model educatiu en què els pares ajuden constantment els fills proporcionant-los xarxes de seguretat i convertint-los en el centre únic de les seves preocupacions familiars.
- Els protegeixen del dolor i de qualsevol sentiment negatiu i els solucionen cada problema que se'ls presenta.
- Aquesta sobreprotecció ve marcada moltes vegades per la inseguretat i la por que senten els pares a l'hora d'educar els fills.
- Aquesta manera d'actuar dels pares en relació amb l'educació dels fills, a llarg termini, donarà uns resultats negatius que ells mateixos no esperaven.

Què podem esperar dels fills si continuam comportant-nos així?

Conseqüències de la sobreprotecció en el desenvolupament dels nins i adolescents

- La sobreprotecció genera nins amb baixa autoestima, que pensen que no poden fer les coses tots sols.
- No presenten tolerància a la frustració perquè estan acostumats que les conseqüències de les seves accions sempre vagin acompanyades de l'èxit.
- Solen ser nins insegurs i frustrats. Aquest model de criança produeix nins amb una contradicció important: per una part, tenen una noció inflada d'ells mateixos (se n'esperen grans coses) i, per l'altra, com que els ho fan tot, són nins insegurs, poc autònoms, amb molta por d'equivocar-se.
- Són nins poc autònoms que sempre cerquen l'aprovació d'un adult.

Altres termes igual de perillosos

Mariola Lorente, del Departament d'Investigació de la Universitat de Pares, parla de les etiquetes que fan sentir malament els pares:

- Pares helicòpter: sobrevolen sense descans tots els aspectes de la vida dels fills per assegurar-se que tot surt bé.
- Pares piconadora: preparen el camí als fills per evitar-los el mínim obstacle, contratemps, esforç o desengany.
- Pares tigre: pares exigents, disciplinats i molt estrictes que no deixen que els fills tinguin distraccions innecessàries.
- Pares agenda: grups de pares a WhatsApp. S'encarreguen de recordar i gestionar tot el que han de fer els fills.
- Pares fuster: es prenen la paternitat com un treball de modelatge dels fills, els quals modelen per convertir-los en els adults que ells desitgen.

- Pares guardaespalles: disposats a defensar com sigui els fillets d'atacs o de simples comentaris.
- Pares taxi: caps de família que duen els fills en cotxe a tot arreu: a l'escola, al centre comercial, a les extraescolars..., encara que puguin fer el trajecte ells tots sols.
- Pares entrepà: són als parcs i es dediquen a aguantar impassibles el berenar dels fills, per quan vulguin pegar una mossegada.

Estratègies per ajudar els fills

- No sentir-nos culpables de tot i jutjats per tothom.
- No voler donar-los més ni fer més del que necessiten (no fer-los la vida més fàcil).
- Confiar en les seves capacitats i possibilitats.
- No necessiten constantment la nostra supervisió ni aprovació.
- «Als fills s'hi ha de dedicar tot el temps possible». Per què aquest excés d'activitats extraescolars?
- No s'ha de preguntar-ho tot als fills. Don als fills una responsabilitat que no els pertoca.
- No és el fill qui ha de dictar què és allò que ha de fer la família i qui marca el ritme que s'ha de dur.
- Dir no en alguns moments és molt important.
- Cal ajudar els fills a enfrontar-se a reptes que són propis de la seva edat. Això els permetrà madurar i convertir-se en nins autònoms i, posteriorment, en persones adultes autònomes i segures de si mateixes.
- Deixem que els fills es frustrin. La frustració és la vertadera clau de la intel·ligència.
- Els hem d'ajudar a entendre que en el món hi ha injustícies, però que les coses són així.
- Han de tenir temps per jugar. Jugant aprenen a tolerar la frustració, a perdre, a equivocar-se, a treballar en equip, a ser creatius

Què podem esperar dels fills si continuam comportant-nos així?

Els pares, exemple dels fills

- Els pares no som col·legues dels fills.
- Cal evitar tant de consumisme. La majoria dels fills no donen valor a les coses materials i, en conseqüència, tampoc a les persones.
- Els podem ajudar a pensar, a cercar alternatives, a reflexionar per canviar allò que no els agrada d'aquest món.
- Com a pares, podem respirar i relaxar-nos. Els pares hem de donar als fills temps de joc.
- Els podem ensenyar a gaudir de les coses i a viure. Així els ajudam a desenvolupar la intel·ligència.
- Els nins no necessiten pares perfectes, necessiten pares tranquils i feliços. Buidar el seu horari significa buidar el nostre.
- Hem de reforçar-los, felicitar-los i entusiasmar-los perquè puguin ser apassionats per la vida i aprenguin a viure el dia a dia, interactuar i controlar les emocions.
- Si som capaços de transmetre il·lusió, confiança i alegria als fills, aquest és el millor regal que els podem fer

Universitat
de les Illes Balears